

Arrest

nr. 315 097 van 21 oktober 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
Redingenstraat 29
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 25 april 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 maart 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en advocaat E. DARESHOERI loco advocaat L. RECTOR en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft de Ghanese nationaliteit en is geboren op (...) mei 1999.

Op 29 augustus 2019 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in in België.

Op 8 januari 2020 nam de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Tegen deze beslissing werd beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 239 630 van 13 augustus 2020 werd het beroep verworpen.

Op 26 april 2023 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS) een beslissing tot weigeren van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. ~~Hiertegen werd beroep aangetekend, dat op 31 januari 2024 bij arrest nr. 300 884 werd verworpen door de Raad.~~

Op 13 juli 2023 diende verzoeker een verzoek om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De aanvraag werd geactualiseerd op 27 februari 2024.

Bij arrest nr. 300 884 van 31 januari 2024 werd het beroep tegen de beslissing van 26 april 2023 van het CGVS verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 19 april 2024 verklaarde de gemachtigde het verzoek om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.07.2023 werd ingediend en op datum van 27.02.2024 werd geactualiseerd door :

(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Ghana

geboren te Kumasi op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van het verzoek om internationale bescherming (VIB) en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende op 29.08.2019 een VIB in. Dit VIB werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 31.01.2024 met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming.

Voor wat betreft het feit dat het VIB langer dan 3 jaar – namelijk ongeveer vier jaar en vijf maanden – heeft geduurd, dient er opgemerkt te worden dat het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier dit betrokkene niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op welk recht van verblijf dan ook. Immers, het kan de asielinstanties niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij vreest voor een vervolging door de autoriteiten en dat hij eveneens gevaar zou lopen door een criminele organisatie indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn VIB naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Er worden door betrokkene medische documenten toegevoegd aan het dossier, echter deze elementen kunnen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Uit deze medische documenten kan niet opgemaakt worden dat het voor betrokkene onmogelijk zou zijn om te reizen, noch dat een behandeling niet voorhanden zou zijn in het land van herkomst. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom deze

elementen een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst voor hem bijzonder moeilijk of onmogelijk zouden maken om aldaar via de normale procedure een machtiging tot verblijf aan te vragen.

Betrokkene beweert geen band meer te hebben met het land van herkomst. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ongeveer 20 jaar in Ghana en zijn verblijf in België, zijn integratie en zijn opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geenszins een gevaar betekent voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat betrokkene evenmin valt onder de uitsluitingsgronden zoals omschreven in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betreffende het argument dat een terugkeer naar eigen land het integratieproces zou kunnen afbreken of zelfs volledig teniet doen, moet worden gezegd dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen afbraak van de verworven integratie inhoudt, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Ten slotte, voor wat betreft de aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2019 in België verblijft, dat hij zich geïntegreerd heeft, dat hij taallessen en een inburgeringscursus gevolgd heeft en hier certificaten van voorlegt, dat hij een beroepsopleiding als metselaar heeft gevolgd wat een knelpuntberoep is en dat hij werkwilgig is) dient er opgemerkt te worden dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het rechtszekerheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van het motiveringsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“VI. IN RECHTE

A. Voorafgaand

Bij het nemen van haar beslissingen dient verweerster rekening te houden met een heel aantal wettelijke bepalingen, verdragsbepalingen, alsook beginselen (van behoorlijk bestuur).

Verzoeker is van oordeel dat verweerster nagelaten heeft alle toepasselijke bepalingen en beginselen na te leven, reden waarom de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Meer bepaald is verzoeker van oordeel dat verweerster:

- Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het rechtszekerheidsbeginsel
- Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens
- Schending van het motiveringsbeginsel, en

B. Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

1. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik 2[waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken]2;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aan toont.

§2

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestanden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekamen van een machtiging tot verblijf in het Rijk 3[met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan]3;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekamen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.]

3[§3 De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen."

De gemachtigde (de staatssecretaris) bepaalt op discretionaire wijze of de vreemdeling in kwestie zich in een dergelijke buitengewone omstandigheid bevindt.

De wet geeft niet aan wat onder 'buitengewone omstandigheden' moet worden verstaan.

De appreciatie van de procedure werd overgelaten aan de minister van Binnenlandse Zaken. Die heeft zich in die context de bevoegdheid toegeëigend om naar eigen inzicht te beoordelen of de vreemdeling zich al dan niet in een buitengewone omstandigheid bevindt. Hij kan met andere woorden vrij en geval per geval een beslissing te nemen omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden. Bovendien is hij niet verplicht bekend te maken welke criteria hij hanteert bij zijn beoordeling. Het is vanzelfsprekend dat dit het afleiden van duidelijke, exacte en duurzame criteria bemoeilijkt. Deze situatie creëert bijgevolg rechtsonzekerheid en werkt willekeur in de hand.

De Raad van State definieert doorheen de jaren het begrip 'buitengewone omstandigheden'. Zo verduidelijkt ze vooreerst dat 'buitengewoon' moet worden begrepen als een synoniem van 'uitzonderlijk'. Verder moeten de buitengewone omstandigheden het de vreemdeling niet noodzakelijk onmogelijk, maar minstens bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen. Tenslotte moet geen sprake zijn van overmacht en moeten de buitengewone omstandigheden niet onvoorzienbaar zijn geweest. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan worden gerepatriëerd.

Opvallend hierbij is echter dat de Raad van State niet voorziet in specifieke criteria voor de beoordeling van het buitengewoon karakter van de omstandigheden. Duidelijk is bovendien dat de Raad van State zijn definitie niet beperkt tot de situaties voor de welke het derde lid van artikel 9 van de Vreemdelingenwet oorspronkelijk was ingevoerd, nl. de situaties waarin een vreemdeling tijdens zijn verblijf in België werk vindt.

In de tweede helft van de jaren '90 heeft de minister zijn discretionaire bevoegdheid aangewend om een aantal situaties te bestempelen als buitengewone omstandigheden. Het betrof de situaties van vreemdelingen waarvan men meende dat op België een internationale of Europese verplichting rustte om hen op te vangen en toe te laten op regelmatige wijze hun verblijf te bestendigen. Niet enkel in de situatie van afgewezen asielzoekers dreigde België verantwoordelijk te worden gesteld voor schending van mensenrechten. Een oplossing drong zich op. Een gemakkelijke oplossing op korte termijn was de regularisatie van het verblijf van vreemdelingen die zich in een dergelijke situatie bevonden. Opeenvolgende regeringen vaardigden bijgevolg regelingen uit waarin ze, naar voorbeeld van de Raad van State, de situaties van welbepaalde vreemdelingen gingen beschouwen als buitengewone omstandigheden. Op deze manier trachtten ze het gat in de Vreemdelingenwet te dichten zonder al te veel te raken aan de discretionaire bevoegdheid van de minister.

De omzendbrief van 30 september 1997 betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwoning in het kader van een duurzame relatie stelde zo dat indien een vreemdeling een duurzame relatie had met een vreemde partner die reeds gemachtigd was tot verblijf in België, de aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend kon worden in België overeenkomstig het derde lid van artikel 9 Vreemdelingenwet. Die situatie werd met andere woorden geacht een buitengewone omstandigheid uit te maken. In alle andere gevallen moest de aanvraag ingediend worden bij een Belgische diplomatieke of consulaire post overeenkomstig het tweede lid van artikel 9 Vreemdelingenwet. Hoewel de omzendbrief werd opgeheven door de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging geeft het wel aan dat de situatie waarin verzoeker zich bevindt wel degelijk kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid.

Ook de omzendbrief van 12 oktober 1998 betreffende een illegaal in het land verblijvende persoon gehuwd met een Belg of met een EU onderdaan, stelt dat vreemdelingen die gehuwd zijn met een Belg of een E.E.R.-onderdaan in bepaalde bijzondere situaties een machtiging tot voorlopig verblijf kan verkrijgen op basis van het derde lid van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Dat is namelijk het geval voor vreemdelingen die (1) in het bezit zijn van een geldig nationaal paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel waarin het visum ontbreekt of (2) beschikken over een nationaal paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel waarvan de geldigheidsduur verstreken is. Zulke personen hebben immers recht op een privé- en familieleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, zo wordt geoordeeld.

Het grote aantal en hun sociale onzekere, uitzichtloze en marginale situatie hebben de regering ertoe aangezet om een aantal categorieën van vreemdelingen een ernstige kans te geven om hun verblijfssituatie op het grondgebied te regulariseren. Dit gebeurde aan de hand van de omzendbrief van 15 december 1998 over de toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de regularisatie van bijzondere situaties. Zo werd bepaald dat buitengewone omstandigheden moeten worden vermoed aanwezig te zijn wanneer een vreemdeling een aanvraag voor het bekomen van een machtiging indiende op een ogenblik dat hij legaal in België verbleef en alle voorwaarden vervuld waren om een verblijfsvergunning te bekomen (1) als student, (2) na het bekomen van een arbeids- of beroepskaart of (3) op basis van samenwoning. (Dit deel van de omzendbrief werd vervangen door de omzendbrief van 19 februari 2003 over de toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (infra)). In een tweede deel gaat deze omzendbrief verder. Meer in het bijzonder werd een aantal specifieke situaties bestempeld als buitengewone omstandigheden met name:

(1) asielzoekers die onredelijk lang op een eindbeslissing moeten of moesten wachten, (2) personen die omwille van buitengewone omstandigheden en onafhankelijk van hun wil, voorlopig geen gevolg kunnen geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, (3) ernstig zieke personen en (4) personen die zich in beklemmende, humanitaire omstandigheden bevinden. De vreemdelingen die zich in een dergelijke bijzondere situatie bevonden werden geacht zich in buitengewone omstandigheden te bevinden. (Dit tweede deel werd opgeheven door de omzendbrief van 7 oktober 1999 in toepassing van het koninklijk besluit van 6 oktober 1999 tot bepaling van de criteria die rechtvaardigen dat er een aanvraag tot regularisatie van verblijf ingediend wordt zonder dat men het bewijs moet leveren van de buitengewone omstandigheden bedoeld in artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (infra)).

De wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (verder Regularisatiewet) voorzag in een vier categorieën van vreemdelingen die konden worden geregulariseerd zonder dat er buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond. Een van de categorieën waren de vreemdelingen die humanitaire redenen konden laten gelden genieten van de regularisatiecampagne indien ze duurzame sociale bindingen hadden ontwikkeld in België. Aanwijzingen van sociale bindingen zijn volgens de adviezen van het Secretariaat onder meer: een schoollopend kind, het hebben van een arbeidsovereenkomst of er een aangeboden hebben gekregen, het gevolgd hebben of aan het volgen zijn van een beroepsopleiding gevolgd of aan het volgen, het betalen van belastingen of sociale bijdragen, het kennen van de taal of het de wil hebben om de taal te leren, een moeilijke familiale of persoonlijke situatie of het hebben van een duurzame relatie met een Belg of iemand die legaal in België verblijft. Dergelijke sociale bindingen werden duurzaam geacht indien de vreemdeling (1) legaal in België verbleef, (2) sedert meer dan 6 jaar in het land verbleef (teruggebracht op 5 jaar voor gezinnen met kinderen die de leeftijd hebben om naar school te gaan) of (3) geen bevel om het grondgebied te verlaten had gekregen gedurende 5 jaar voorafgaand aan de aanvraag.

Bij een grootschalige hervorming van de Vreemdelingenwet door de wet 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd het nieuwe artikel 9bis ingevoerd. De inhoud verandert niet. De onderliggende gedachte blijft dezelfde: Enkel ingeval van buitengewone omstandigheden kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. De wet voerde nog steeds geen duidelijke criteria ten gronde door. Hierdoor is willekeur bij de behandeling van de aanvragen nog steeds mogelijk. De roep naar duidelijkheid blijft behouden.

De Raad van State deelde die mening: '... wordt het begrip 'buitengewone omstandigheden' nog steeds niet op een positieve wijze gedefinieerd ... en kan het dus betrekking hebben op een onbepaald aantal gevallen, zoals thans het geval is met de toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Hoewel..., neemt zulks niet weg dat rechtsonzekerheid zal blijven heersen ten gevolge van het uitvaardigen van, soms niet bekendgemaakte omzendbrieven, die ertoe strekken de beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde beter te omschrijven.'

In aanloop van de federale verkiezingen van juni 2007 werd meerdere malen aangegeven dat de regering werk zou maken van een verduidelijking van de wettelijke regeling inzake regularisatie. Men hield zich aan deze belofte: Het regeerakkoord van 18 maart 2008 voorzag in de uitwerking van precies gedefinieerde regularisatiecriteria.

C. Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

1. Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang is van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat volgens het Hof de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.

Op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v. St., 1992, z.p.).

Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privé levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balancetoets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76).

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2. Verweerster heeft in haar beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé- en familieleven in hoofde van verzoeker.

Artikel 8 E.V.R.M. dient gelezen te worden in het licht van de huidige normen en waarden. De opvattingen waarbij niet-huwen, wettelijk samenwonen, feitelijk samenwonen, nieuwe samengestelde gezinnen, ..., vandaag algemeen aanvaarde vormen van gezinsleven zijn, kunnen niet uitgesloten worden van het beschermingsveld van artikel 8 E.V.R.M.

Het recht op een familie -en gezinsleven kan worden ingeroepen door alle personen die feitelijk een gezin vormen met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België'. Er moet niet noodzakelijk een bloed- of aanverwantschap zijn.

Een feitelijk gezin kan bestaan uit het samenleving tussen echtgenoten, (groot)ouders en (klein)kinderen, maar ook tussen bloedverwanten in de zijlijn (broers, tantes,...), het pleeggezin, het adoptiegezin, ongehuwde samenwoners (eventueel van hetzelfde geslacht), verloofden,... (Paul De Hert, artikel 8: recht op privacy, in Johan Vande Lanotte en Yves Haeck, Handboek EVRM, deel 2, artikelsgewijze commentaar, volume I, 2004, Intersentia, p. 742)

Bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een gezinsleven zal veel belang worden gehecht aan de omstandigheid of de betrokkenen samenleven en aan de duur van de samenwoning, de onderlinge betrokkenheid, zorg en genegenheid.

In casu zijn alle componenten aanwezig om van een feitelijk gezin gewag te maken.

3. Bovendien is het voor verzoeker zeer moeilijk om een gezinsleven te vormen in zijn land van herkomst. Hij heeft geen binding meer met zijn vaderland.

Gelet op het voorgaande, kan er niet aan worden getwijfeld dat verweerster met haar beslissing van 19 maart 2024 een inbreuk pleegt op artikel 8 van het EVRM.

D. Schending van het motiveringsbeginsel

1. Verweerster moet haar beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze motiveren (R.v.V., arrest nr. 92.227 dd. 27.11.2012).

Dit is wettelijk vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede in de artikelen 2 en 62 van de wet van 15 december 1980.

2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht voorziet in bovengenoemde bepalingen heeft tot doel de vreemdeling in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dus de beslissing op een afdoende wijze te motiveren (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2. De materiële motiveringsplicht houdt dan weer in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven.

Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

3. Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden."

In het eerste middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het rechtszekerheidsbeginsel.

Uit de lezing van het onderdeel blijkt echter dat verzoeker op omstandige wijze een rechtstheoretische en rechtshistorische uiteenzetting van de evolutie van deze wetsbepaling houdt met betrekking tot artikel 9bis. Daarbij wordt verwezen naar de totstandkoming van verschillende omzendbrieven, de regularisatiewet van 22 december 1999, de verschillende instructies uit 2009 en het arrest van de Raad van State van 9 december 2009. Hij laakt daarbij het feit dat de wetgever niet heeft verduidelijkt welke situaties "buitengewone omstandigheden" vormen overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waardoor het rechtszekerheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Overeenkomstig artikel 39/69, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van de bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (cf. RvS 21 april 1997, nr. 65.971; RvS 7 december 2017, nr. 240.110; RvS 11 mei 2020, nr. 247.525; RvS 29 oktober 2020, nr. 248.769).

De Raad merkt op dat verzoeker zich in het middel beperkt tot een overzicht van de verschillende wetgevende en beleidsinitiatieven van de afgelopen decennia waarbij invulling werd gegeven aan het begrip “*buitengewone omstandigheden*” in deze periode. Hij klaagt daarbij aan dat actueel nog steeds geen vaste criteria werden vastgelegd in de wet. Hiermee geeft hij een kritiek op de wet, die echter geen betrekking heeft op de bestreden beslissing. Het middel kan dan ook niet worden opgevat als een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker met zijn betoog ook voorbij lijkt te gaan aan het feit dat er in de rechtspraak geen discussie bestaat omtrent de invulling die moet worden gegeven aan het begrip “*buitengewone omstandigheden*”, zoals bedoeld in artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het betreft omstandigheden die het voor de betrokken vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure, en dus via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Dit impliceert een individuele beoordeling van de feitelijke situatie van de betrokken vreemdeling.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van het rechtszekerheidsbeginsel blijkt niet.

Het eerste middelonderdeel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

In een tweede middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Er blijkt dat verzoeker dit uitsluitend in het licht van het gezinsleven heeft ontwikkeld.

Naast een theoretische uiteenzetting van artikel 8 van het EVRM stelt verzoeker dat “*het recht op een familie- en gezinsleven kan worden ingeroepen door alle personen die feitelijk een gezin vormen met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België. [...] Een feitelijk gezin kan bestaan uit het samenleven tussen echtgenoten, (groot)ouders en (klein)kinderen, maar ook tussen bloedverwanten in de zijlijn (broers, tantes,...), het pleeggezin, het adoptiegezin, ongehuwde samenwoners (eventueel van hetzelfde geslacht), verloofden,... [...] Bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een gezinsleven veel belang [zal] worden gehecht aan de omstandigheid of de betrokkenen samenleven en aan de duur van de samenwoning, de onderlinge betrokkenheid, zorg en genegenheid. In casu zijn alle componenten aanwezig om van een feitelijk gezin gewag te maken*”. In zoverre verzoeker hiermee lijkt te suggereren deel uit te maken van een feitelijk gezin, wijst de Raad erop dat om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM verzoeker dient te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Verzoeker dient, in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Noch uit de aanvraag om machtiging tot verblijf, noch uit de actualisatie van de aanvraag op 27 februari 2024 door verzoeker blijkt enige verwijzing naar het bestaan van een feitelijk gezin waar verzoeker van deel zou uitmaken. De Raad wijst erop dat het de taak is van verzoeker om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Verzoeker slaagt er niet in dit te doen.

Waar verzoeker stelt dat het bovendien voor verzoeker “*zeer moeilijk [is] om een gezinsleven te vormen in zijn land van herkomst*” en dat hij “*geen binding [meer] heeft met zijn vaderland*”, heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing aangaande dit element als volgt gemotiveerd: “*Betrokkene beweert geen band meer te hebben met het land van herkomst. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ongeveer 20 jaar in Ghana[sic] en zijn verblijf in België, zijn integratie en zijn opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.*” Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat het gezinsleven, of het gebrek aan banden in het vaderland het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om diens aanvraag in te dienen in Ghana. De Raad herhaalt dat verzoeker noch in zijn aanvraag noch in de actualisatie van enig gezinsleven heeft gewag gemaakt. Ook laat verzoeker na de motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn binding met het vaderland te

weerleggen. Bijgevolg ziet de Raad niet in hoe de gemachtigde een inbreuk kon plegen op artikel 8 van het EVRM, zoals verzoeker aanvoert.,

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

In een derde middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van het motiveringsbeginsel. Opnieuw moet de Raad vaststellen dat verzoeker een louter theoretisch betoog houdt aangaande de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde kan opgemerkt worden over de materiële motiveringsplicht. Vervolgens stelt verzoeker louter *“de bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden.”* Welke de concrete redenen zijn, wordt op geen enkele wijze toegelicht. De Raad herhaalt dat onder *“midden”* moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden. In casu heeft verzoeker zich niet de moeite getroost om ook maar enigszins te duiden waarom de in casu bestreden beslissing niet voldoet aan de formele of materiële motiveringsplicht. Hij gaat in het geheel niet in op de concrete motieven van de beslissing om aan te tonen waarom deze niet afdoende zouden zijn, noch licht hij toe waarom de motieven niet deugdelijk zouden zijn, of niet in rechte ter verantwoording van de rechtshandeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het derde middelonderdeel is onontvankelijk.

Het enig middel is, deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
----------	---

M. DENYS	griffier.
----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

A. MAES